Р Е Ш Е Н И Е
№ 2153

гр. София, 01.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 9 състав,** в публично заседание на 19.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **8411** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

7

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Решение №9600-0235/17.07.2012 година на Началник Митница Столична,с което последният определил нова митническа стойност ЕАД №10BG005807H0114068/20.12.2010 година и и по ЕАД №11BG005807H0008517/28.01.2011 година и л нов размер на възникналите публични държавни вземания –ДДС по първата ЕАД 7290.51 лева и по втората ЕАД- дължим и неплатен ДДС в размер на 8328.60 лева, ведно със законната лихва от датата на възникване на задължението до окончателното погасяване на главницата..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че обжалваното решение е неаргументирано и необосновано, тъй като при издаването му, митническият орган не е обсъдил приложените по делото доказателства- най-вече представения договор между жалбоподателя и турския съконтрагент, както и не е изследвал счетоводното отразяване на фактурите и на доставените материали. Посочва се още ,че в решението липсват мотиви относно използваните методи , визирани в чл.36 и следващите от ЗМ, респективно на това от чл.30 и чл.31 от Регламент 2913/92 година. Сочи се още ,че в решението не е

определен и началният момент на дължимостта на лихвата и в него липсват мотиви.Иска се отмяна на решението и се претендират сторените по делото разноски.
В съдебно заседание,оспорващото дружество- [фирма]-гр.П., редовно уведомено при условията на чл.137, ал.7 АПК, се представлява от юрисконусулт Г., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и претендира заплащане на сторените по делото разноски.Съображения относно незаконосъобразността на издаденото решение, развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Началник"Митница- Столична,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт П., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна.Съображения развивав и в представените писмени бележки.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложеното Удостоверение за актуално състояние издадено от Агенцията по вписванията е видно, че оспорващото дружество е действащо, с основен предмет на дейност,подробно посочен в Удостоверението и се представлява от С. К..

На 04.01.2010 година между оспорващото дружество в качеството на дистрибутор и търговец от Т.- „Д. К." е сключен Договор, по силата на който Д. К." назначил фирма [фирма] за фирма главен дистрибутор, а работещите под нейно управление други фирми за ограничени дилъри в Б. на готовата продукция произведена сега или в бъдеще от фирма „Д. К.", а фирмата дистрибутор поела задължение да приема назначението по договора. С договора били уговорени и останалите права и задължения на страните- в това число – вид на стоката- суровини за марката Л., М., Т. №70, С. и перилни препарати, договорено ,че количествата ще се уточняват взаимно между страните за всяка отделна партида, Д. К. поел задължение в срок най- късно до 10 дни от подаване на заявката, да достави стоката на фирмата дистрибутор, посочено е ,че дистрибуторът е свободен да продава в Б. стоката при условията и на цени, каквито той определи за стоката, която е закупил от „Д. К." и свободно да определи продавачите на тази стока, посочено е, че основанията за заплащане се приемат фактурите, изпратени от Д. К." ,а заплащането следва да бъде осъществено в 15 дневен срок от пристигането на оригиналната фактура у дистрибутора, който следва да заплати стойността, посочена във фактурата.

На 20.12.2010 година с ЕАД №10BG005807H0114068/20.12.2010 година и на 28.01.2011 година с ЕАД №11BG005807H0008517//, оспорващото дружество , поставило под митнически режим- допускане за свободно обращение стоки, описаани като „Аниоактивни повърхностно активни органични вещества Т. Н70 с № 68891.38-3, общо 35400 кг нето и „ Н. повърхностно активни вещества К. Код с № 68603-42-9 общо 8020 кг. Към ЕАД от 20.12.2010 година е приложена фактури № 76683/17.12.2010 година на стойност 9743.22 евро, левова равностойност 19056.08 лева, към ЕАД от 28.01.2011 година фактура № 37530/26.01.2011 година с условията на доставката СРТ П. на стойност 9852.96 евро и левова равностойност 19270.72 лева.

С вносни бележки по двете ЕАД е заплатен от страна на оспорващото дружество дължимият ДДС в размер на 3811.22 лева по първата ЕАД и 3854.15 по втората ЕАД.

На 17.07.2012 година, ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 9600-0235, с което определил нова митническа стойност по двете процесни ЕАД и дължимия ДДС в размер на 720.51 лева по първата ЕАД и 8328.60 лева ,както и дължимата законна лихва от момента на възникване на митническото задължение до датата на окончателното погасяване на главницата.

По делото не се съдържат доказателства кога и на кого е връчено оспореното решение.

Приложени са всички събрани в хода на административното производство доказателства, доказателства за счетоводното отразяване на фактури в счетоводството на жалбоподателя, както и събраните по линия на международното сътрудничество доказателства.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза.

От заключението на вещото лице се установява ,че получените материали по фактурите са заведени като материали на склад с количества и стойност срещу задължение за заплащане на доставчика"К. К. С. Тиджарет", съгласно оригиналните фактури, съответно за първата ЕАД от 20.12.2010 година- фактура № 76683/17.12.2010 година- дебит сметка 302-Склад материали 19.056.08 лева, дебит сметка 4531- Покупки 3811.22 лева, кредит сметка Доставчици 22 867.30 лева,цената по фактурата е платена в брой на 30.12.2010 година със стойност 9743.22 евро, по втората ЕАД от 28.01.2011 година- фактура № 37530/26.01.2011 година е осчетоводена по дебита на сметка 302- Склад материали- 19 270.72 лева, дебит сметка 4531-ДДС покупки-3854.14 лева и К. сметка Доставчици-23 124.86 лева, като цената по тази фактура е платена съгласно квитанция от 10.02.2011 година в брой на стойност 9852.96 евро. Вещото лице посочва още ,че материалите са доставени на оспорващото дружество до [населено място] от Етик Н. Т. А.С. О. А., И. ,Т. с товарен автомобил рег.№34АТ7521- представен митнически манифест, ЧМР от 17.12.2010 година и Т. карнет от 18.12.2010 година, ЧМР от 26.01.2011 година и Т. карнет от 27.01.2011 година.

Разпитан в съдебно заседание ,експертът завява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна. Съображенията за това са следните.

Оспореното Решение №9600-0235/17.07.2012 година на Началник Митница Столична,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК/ това е така, защото съгласно т.13 от ДР на ППЗМ-"Решение" е всеки административен акт по прилагането на митническите разпоредби, издаден от митническите органи за конкретен случай, който е свързан с правни последици за едно или повече определени или можещи да бъдат определени лица, включително и обвързващата информация по чл. 23./ и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./аргумент от изричното препращане на чл.220 от ЗМ,сочеща, че решенията на митническите органи подлежат на съдебно оспорване по реда и условията на АПК. При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от

закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

В настоящия случай,събраните по делото доказателства сочат, че оспореното решение е издадено от компетентен орган- това е Началник –Митница" Столична, на когото изрично по силата на чл.15,ал.2,т. 8 от Закона за Митниците е предоставено правото да издава решения за прилагането на митническите разпоредби..Наред с това, между страните няма спор, че лицето С. Й. З. заема длъжността Началник Митница Столична/ и на съда е служебно известен този факт от многобройните дела. Решението е издадено в нарушение на чл.59 АПК-липсва фактическо описание и изложени мотиви относно реда за определяне на нова митническа стойност и кой и използваният метод за определяне на нова митническа стойност по двете процесни ЕАД,28.01.2011, както и кое е обусловило включване на транспортните разходи към новата митническата стойност.

При издаването на решението, Началник Митница Столична е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално правните - ЗМ и ППЗМ.

Събраните по делото доказателства сочат, че оспорващото дружество на 20.12.2010 година и на 28.01.2011 е въвело на територията на РБ стоки, подробно описани в две ЕАД и поставило същите под режим"Свободно обращение- крайно потребление", като в подадените Единни административни документи е посочило конкретната цена,която е договорило за стоките.След деклариране на стоките,/ легално определение на Деклариране е дадено в разпоредбата на &1, т.3 от ДР на ЗМ, според която-Деклариране е действието,чрез което едно лице изразява чрез установени форми и начини желанието си за прилагане на определен митнически режим за дадена стока/, стоките са вдигнати. След това, е поискана информация по линия на международното сътрудничество от страна на Турската митническа администрация, в резултат, на което е получен отговор и приложени писмени доказателства- от страна на износителя-К. е приложена фактура № 095010/18.12.2010 година на стойност 27 931.20 евро и условия на доставката Г., и още една фактура към другата ЕАД №3750/26.01.2011 година на стойност 30 694.80 евро с условия на доставката CPT П..По делото не се представиха доказателства,сочещи,че ответникът по оспорването е изпълнил вмененото му в чл.102,ал.2 ППЗМ задължение да уведоми писмено оспорващото дружество за взетото решение при останалото съмнение по отношение на митническата стойност на стоките,което е съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правото на защита на оспорващото дружество и е самостоятелно основание за отмяна. Наред с това, в самото оспорено решение се съдържат мотиви въз основа на какви методи е определена новата митническа стойност. Легално определение на понятието Митническа стойност е дадено в разпоредбата на чл.34 от Закона за митниците според която Митническата стойност е определената за митнически цели стойност на стоките в левове. В чл. 35,ал.1 Закона за митниците е доуточнено, че митническата стойност на внасяни стоки, определена по този член, е договорната стойност, която е реално платената или подлежащата на плащане цена на стоките, продадени за износ за Република Б.,коригирана съгласно чл.38, като реално платената или подлежащата на плащане цена е общата сума, която купувачът е платил или следва да плати за внасяните стоки на продавача или в полза на продавача, и включва всички плащания от купувача на продавача или от купувача на трета страна за удовлетворяване на задължения на продавача, които са извършени

или следва да се извършат като условие за продажбата. В тази разпоредба е доуточнено,че плащането не е необходимо винаги да бъде под формата на превеждане на пари, а може да бъде осъществено чрез акредитив или договоряеми средства и може да бъде извършено пряко или косвено. В чл.36, ал.1 от Закона за митниците е посочено изключение- когато митническата стойност не може да бъде определена по реда на чл.35, тя следва да се определи чрез последователно прилагане на разпоредбите по ал. 2, т. 1 - 4, докато условията на първата по ред разпоредба позволи нейното прилагане. Изключение от посочения ред се допуска при прилагането на т. 3 и 4, ако декларaторът пожелае размяната на реда на тези две точки и митническа стойност, определена по реда на този член,е договорната стойност на идентични стоки,продадени за износ за Република Б. и изнесени приблизително в същия момент, както стоките, подлежащи на остойностяване ,договорната стойност на сходни стоки, продадени за износ за Република Б. и изнесени приблизително в същия момент,както стоките, подлежащи на остойностяване, стойността, основаваща се на единичната цена, по която се продава най-голямото сборно количество от внасяните стоки или от вносни идентични или сходни стоки на лица, които не са свързани с лицата, от които те купуват тези стоки. В. Чл. 37, ал. 1 ЗМ е доуточнено, че когато митническата стойност на внасяни стоки не може да бъде определена по чл. 35 и чл. 36, тя следва да се определи чрез способи, съответстващи на принципите и общите разпоредби на Споразумението за прилагане на чл.VII от Общото споразумение по митата и търговията,на чл.VII от Общото споразумение по митата и търговията и на разпоредбите на тази глава. С цитираните разпоредби са транспонирани изискванията на Регламент / ЕИО/ № 2913/92 на СЪВЕТА от 12.10.1992 г., относно създаване на Митнически кодекс на Общността и по – конкретно текстовете на чл.чл. 28 – 36. От своя страна разпоредбата на чл. 102, ал.1 ППЗМ задължава митническите органи да не определят митническата стойност на внасяните стоки,въз основа на метода на договорната стойност, ако „съобразно процедурата по ал. 2 има достатъчно основания за съмнения,че декларираната стойност представлява общата сума,платена или подлежаща на плащане, дефинирана в чл. 35 от закона или, съгласно разпоредбата на ал. 1, т. 2 от същия член, декларираната стойност е повлияна от някакви условия или съображения и стойността на това влияние не може да бъде определена". При наличието на такива съмнения митническите органи разполагат с възможност да поискат допълнителна информация, съобразно чл. 98, ал. 4, т. 3 ППЗМ. Ако и след анализирането на допълнителната информация,съмненията остават, митническите органи, преди да вземат окончателно решение,уведомяват заинтересуваното лице, по негово желание и писмено, за мотивите, на които се основават техните съмнения, и му дават реална възможност за се запознае с мотивите.

Така цитираните разпоредби възпроизвеждат разпоредбите на чл.29 и следващите от Регламент ЕИО2913/92 година- митническата стойност на внасяни стоки е договорната им стойност, а именно, платената действително или подлежаща на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Общността, коригирана, при необходимост, в съответствие с разпоредбите на членове 32 и 33, а когато митническата стойност на стоката не може да се определи съгласно чл.29, трябва да се приложат последователно б. „а", „б", „в" и „г" от чл. 30, § 2 от Регламент (ЕИО) № 2913/92, докато се стигне до първата буква, по която въпросната стойност може да се определи. Редът се спазва, само когато разпоредбите на една от буквите не са достатъчни или не може да се

определи митническата стойност, като в такива случаи се разглежда следващата буква до определяне на въпросната стойност.

В процесния случай, в самото оспорено решение не е посочено въз основа на какво се пристъпва при определяне на новата митническа стойност,че посочената и платена от страна на дружеството стойност на декларираните стоки е занижена, а само е цитирано, че представените по линия на международното сътрудничество фактури, представени от турската митническа администрация две фактури от турския контрагент са със значително по- високи стойности от представените от страна на оспорващото дружество. Неправилно ответникът по оспорването е приел, че “C. K. S. VE T. A.Є.” се явява лице по смисъла на чл. 178, § 2 от Регламент 2454/93, без да съобрази, че седалището на търговската дейност на това дружество, не се намира в митническата територия на Общността, както и че изпратените от турската митническа администрация документи са съхранявани при нея като представени при оформяне на износа, а не са събирани в проведена насрещна проверка. Нещо повече дори, ответникът по оспорването не е извършил и проверка на счетоводните документи на оспорващото дружество, не е изследвал въпроса как е осчетоводено плащането по фактурите и изобщо не е събрал доказателства за това дали в действителност платената от оспорващото дружество цена е тази ,която е осчетоводена от него.В хода на съдебното производство се представиха писмени доказателства- извлечение на сметка 302 Материали на склад със съответно взетите стопански операции по двете фактури, начин на плащане- в брой със съответното отразяване в сметка- 501 Каса, които не бяха оспорени от страна на ответника по оспорването.И от заключението на вещото лице, изготвило съдебно- счетоводната експертиза, неоспорена от страните/ което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено, се установява, че процесните две фактури по ЕАД са осчетоводени от оспорващото дружество със стойности ,посочени във двете фактури- №76683/17.12.2010 година е осчетоводена по дебита на сметка- Материали на склад с левовата равностойност на 9743.22 евро- 19.056.08 лева и е платена в брой съгласно квитанция от 30.12.2010 година. Следва да се отбележи ,че представената от страна на турския контрагент фактура ,събрана по линия на международното сътрудничество е както с друг номер, така и с друга цена, при което отново не е ясно как ответникът по оспорването е приел ,че е налице занижена стойност по представената от страна на оспорващото дружество фактура . И по отношение на втората фактура№ 37530/26.01.2011 година ,от заключението на вещото лице се установява ,че същата осчетоводена от страна на оспорващото дружество по дебита на сметка 302-Материали на склад с левовата равностойност на 9852.96 евро-19270.72 лева. С оглед на това , изводът на ответника по оспорването ,че към фактурираните и заплатени стойности по двете ЕАД следва да се добавят транспортни разходи в размер на 880 лева по всяка ЕАД/ незнайно как е определена тази стойност , е напълно незаконосъобразен, защото от всички доказателства по делото е видно,че декларираната от [фирма] митническа стойност е установената за плащане и реално пратената , в която са включени и транспортните разходи до П., поради посочено условие "CPT П.". Нещо повече дори, от заключението на вещото лице се установява ,че транспортирането на стоките от Т. до Б., е осъществено с транспорт на турския съконтрагент/ което е и по силата на сключения между страните Договор от 01.04.2010 година..

Що се касае до представения от страна на юрисконсулт П. Допълнителен доклад от 04.05.2012 година, то настоящата съдебна инстанция намира същия за нетносим към делото. На първо място, този допълнителен доклад не е изготвен за целите и нуждите на административното производство , а е по повод друго производство. На второ място, отразените в него констатации се базират на хаотично избиране за

проверка на ЕАД, представени от оспорващото дружество, не конкретно на двете ЕАД. На следващо място, в самото решение липсва препращане към изводите направени в този доклад.

Всичко това ,както и липсата на доказателства за реално използвания метод при определяне на новата митническа стойност, както и изобщо липсата на доказателства за спазена поредност по смисъла на чл.36,ал.1 от ЗМ, води до незаконосъобразност на издаденото решение. Административният орган е издал решението си без да събере относими доказателства, да анализира събраните такива и без да изложи конкретни мотиви защо и въз основа на какво се стига до определяне на нова митническа стойност на стоките, предмет на двете ЕАД. Това води до отмяна на решението/ в това число и по отношение на задължението за лихва.

С оглед изхода на спора в полза на оспорващото дружество следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 400 лева- държавна такса, депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №9600-0235/17.07.2012 година на Началник Митница Столична,с което последният определил нова митническа стойност ЕАД №10BG005807H0114068/20.12.2010 година и по ЕАД №11BG005807H0008517 /28.01.2011 година и л нов размер на възникналите публични държавни вземания –ДДС по първата ЕАД 7290.51 лева и по втората ЕАД- дължим и неплатен ДДС в размер на 8328.60 лева, ведно със законната лихва от датата на възникване на задължението до окончателното погасяване на главницата..

ОСЪЖДА НАЧАЛНИК МИТНИЦА”СТОЛИЧНА” ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма] ГР.П. СУМАТА ОТ 400 ЛЕВА РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО ,КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА МИТНИЦА „СТОЛИЧНА”.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: